

Sygn. akt IV Pa 36/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Katarzyna Antoniak

Sędziowie : SO Elżbieta Wojtczuk

SO Jacek Witkowski (spr.)

Protokolant : st.sekr.sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2018 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. O.

przeciwko M. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...)

o odszkodowanie i sprostowanie świadectwa pracy

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 10 kwietnia 2017r. sygn. akt IV P 53/17

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok i zobowiązuje pozwaną M. S. do sprostowania świadectwa pracy powódki M. O. z dnia 8 lutego 2017r. w pkt 3 a) poprzez wpisanie w miejsce słów : „za wypowiedzeniem przez pracodawcę – art. 52 § 2 kp” słów : „przez pracownika w trybie określonym w art. 55 § 1¹ kp”;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. znosi koszty postępowania apelacyjnego między stronami.

K. A. E. W. J. W.

Sygn. akt IV Pa 36/17

UZASADNIENIE

Powódka M. O. w pozwie z dnia 23.02.2017 r. skierowanym wobec pozwanej M. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S. domagała się odszkodowania w wysokości 3.000 zł za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy na podstawie art. 52 par. 1 pkt 1 kp oraz sprostowania świadectwa pracy poprzez wskazanie, że umowa o pracę uległa rozwiązaniu z dniem 3.02.2017 r. na skutek jej rozwiązania przez pracownika w oparciu o przepis art. 55 par. 1¹ kp, a także zasądzenia wynagrodzenia za pracę świadczoną w dniu 1.02.2017 r. w ilości

3 godzin. Ponadto, w pozwie z dnia 6.03.2017 r., skierowanym przeciwko tej samej pozwanej, powódka domagała się sprostowania świadectwa pracy z dnia 8.02.2017 r. w ten sposób, aby w pkt I zmienić końcową datę zatrudnienia z 8.01.2017 r. na 9.02.2017 r. oraz w pkt III lit. a zawartą w nim treść zastąpić zwrotem: „rozwiązanie na skutek rozwiązania stosunku pracy przez pracownika w oparciu o przepis art. 55 par. 1¹ kp.

W odpowiedzi na pozwy, pozwana wносиła o oddalenie powództw w całości.

Wyrokiem z dnia 10.04.2017 r., Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powódka M. O. była zatrudniona u M. S. od dnia 1.01.2013 r. do 31.12.2016 r. na podstawie umów o pracę zawartych na czas określony na stanowisku sprzedawcy. W dniu 1.01.2017 r. strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony w wymiarze 1/2 etatu. W dniu 16.01.2017 r., powódka poinformowała pozwaną, że następnego dnia nie przyjdzie do pracy, gdyż odpracowała swoje godziny. Pomimo tego, pozwana poleciła jej stawić się następnego dnia do pracy. Powódka stawiała się do pracy, jednakże jej nie świadczyła. W tym samym dniu w rozmowie była mowa na temat rozwiązania stosunku pracy, jednakże bez konkretnych ustaleń. Od dnia 19.01. do 31.01.2017 r. powódka była niezdolna do pracy uzyskując zaświadczenie lekarskie, które zostało wysłane drogą elektroniczną do ZUS i jednocześnie powiadomiła pozwaną, że jest chora. W dniu 1.02.2017 r. powódka stawiała się w sklepie prowadzonym przez M. S. domagając się wystawienia jej świadectwa pracy. W rozmowie domagała się, aby umowa o pracę została rozwiązana z przyczyn leżących po stronie pracodawcy. W tym dniu powódka nie świadczyła pracy i Sąd Rejonowy tę okoliczność ustalił na podstawie zeznań obecnej w sklepie (...). Tego samego dnia, powódka doręczyła pozwanej zwolnienie lekarskie w formie papierowej. W dniu 3.02.2017 r. M. O. przysłała do sklepu pozwanej i powołując się na brak harmonogramu pracy wręczyła pozwanej pismo zawierające oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę na podstawie art. 55 par. 1¹ kp. Pozwana zapoznała się z treścią pisma, lecz odmówiła jego przyjęcia. Wówczas powódka tego samego dnia wysłała to pismo do pozwanej za pośrednictwem poczty. Następnie, w dniu 8.02.2017 r., pozwana M. S. sporządziła pismo zawierające oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę z powódką na podstawie art. 52 par. 1 pkt 1 kp powołując się na nieusprawiedliwioną nieobecność w pracy powódki w dniach od 1.02 do 8.02.2017 r. W tej samej dacie sporządził również świadectwo pracy i obydwa pisma przesała na adres powódki. Po otrzymaniu obydwu pism, powódka wystąpiła do pozwanej z pisemnym wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy poprzez zastąpienie w pkt 3 lit. a zawartej w niej treści zwrotem: „na skutek rozwiązania stosunku pracy przez pracownika w oparciu o przepis art. 55 par. 1¹ kp. Wniosek ten wysłała za pośrednictwem poczty. Pozwana, po otrzymaniu korespondencji, nie zgadzała się na takie sprostowanie i pisemnie poinformowała powódkę o swoim stanowisku. Pismo to powódka otrzymała 27.02.2017 r.

W rozważaniach Sąd Rejonowy stwierdził, iż oświadczenie woli z dnia 3.02.2017 r. złożone przez powódkę pozwanej o rozwiązaniu z nią umowy o pracę na podstawie art. 55 par. 1¹ kp, było skuteczne. Fakt odmowy przyjęcia tego pisma i podpisania go było bez znaczenia albowiem w świetle art. 61 par. 1 kc w zw. z art. 300 kp, oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy dotarło do drugiej strony w taki sposób, że ta mogła zapoznać się z jego treścią. Dlatego też, zdaniem Sądu, powyższa sytuacja skutkowałą skutecznym rozwiązaniem umowy o pracę z dniem 3.02.2017 r. Z kolei oświadczenie woli pozwanej o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę na podstawie art. 52 par. 1 pkt 1 kp, doręczone pracownicy 9.02.2017 r., było bezskuteczne. W dalszej części rozważań, Sąd Rejonowy przyjął, iż powódka nie miała prawa domagać się odszkodowania od pozwanej z art. 58 kp w zw. z art. 56 par. 1 kp. Żądanie powódki o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kwoty odszkodowania w wysokości 3.000 zł nie miało uzasadnionych podstaw prawnych. Odnośnie roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy, Sąd Rejonowy przyjął, iż powódka zachowała tryb przewidziany w art. 97 par. 2¹ kp. Pomimo zachowania tego trybu, Sąd pierwszej instancji przyjął, że roszczenie to nie jest uzasadnione. Stosunek pracy między stronami ustał bowiem z dniem 3.02.2017 r., a więc zmiana daty końcowej zatrudnienia powódki na 9.02.2017 r. była niezasadna. W dalszej części rozważań, Sąd Rejonowy stwierdził, iż oświadczenie woli pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę na podstawie art. 55 par.

1¹ kp powoduje rozwiązanie stosunku pracy nawet wtedy, gdy jest bezzasadne. Następnie, powołując się na treść art. 55 par. 3 kp, Sąd wskazał, że rozwiązanie umowy o pracę w tym trybie pociąga za sobą skutki jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę. Dlatego też, zdaniem Sądu Rejonowego, pracodawca kierując się treścią art. 55 par. 3 kp w zw. z art. 97 par. 2 kp, powinien zamieścić w świadectwie pracy informację, że umowa została rozwiązana przez pracodawcę za wypowiedzeniem. Pracodawca jest uprawniony do ubiegania się o odszkodowanie od pracownika z tytułu niezasadnego rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 55 par. 1¹ kp stosownie do treści art. 61¹ kp. W przypadku pozytywnego rozstrzygnięcia roszczenia o odszkodowanie uzyskanego w trybie wymienionego przepisu, w świadectwie pracy mogła by zostać umieszczona informacja o zasądzeniu odszkodowania z tytułu art. 61¹ kp. Sąd Rejonowy w swoich rozważaniach wskazał również, że powódka w swoich żądaniach nie zgłosiła roszczenia o takie sprostowanie świadectwa pracy, które to sprostowanie prowadziło by do zapisu, że umowa o pracę została rozwiązana za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę. Nie domagała się również wykreślenia zapisu zawartego w pkt 3 lit. a, iż stosunek pracy ustał w wyniku wypowiedzenia przez pracodawcę w trybie art. 52 par. 2 kp. Sąd, powołując się na treść art. 321 par. 1 kpc, uznał, że nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem.

W końcowej części rozważań, Sąd Rejonowy uznał również, że roszczenie powódki o zapłatę wynagrodzenia za pracę, którą miała świadczyć powódka w dniu 1.02.2017 r., nie znajduje uzasadnionych podstaw faktycznych. Sąd powołał się na ustalenie, iż w wymienionej dacie powódka przebywała w prawdzie w sklepie pozwanej, ale nie obsługiwała klientów, a pomiędzy tymi stronami toczyły się rozmowy dotyczące rozwiązania stosunku pracy. W związku z powyższym, powódce nie należało się wynagrodzenie za 3 godziny, którego domagała się w swoim pozwie.

Powyższy wyrok zaskarżyła w drodze apelacji powódka M. O., która zarzuciła wyrokowi naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 232 kpc w zw. z art. 233 kpc w zw. z art. 227 kpc oraz art. 231 par. 1 kpc poprzez całkowicie dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyrażającą się w uznaniu, iż w związku z nieprawidłowym zastosowaniem przez pozwaną w stosunku do powódki przepisu art. 52 par. 1 pkt 1 kp w zw. z art. 52 par. 2 kp i art. 30 par. 4 kp powódka nie ma prawa do żądania odszkodowania opartego o przepis art. 56 par. 1 kp, a także uznaniu, że żądanie sprostowania świadectwa pracy nie było prawidłowo sformułowane.

W konkluzji, apelująca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na jej rzecz odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy w kwocie 3.000 zł, a także nakazanie pozwanej dokonania sprostowania świadectwa pracy poprzez wskazanie, że umowa o pracę uległa rozwiązaniu z dniem 3.02.2017 r. na skutek jej rozwiązania przez pracownika w oparciu o przepis art. 55 par. 1¹ kp, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

W odpowiedzi na apelację pozwana wnosila o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Powódka M. O. złożyła pismo procesowe zatytułowane „ustosunkowanie się do odpowiedzi pozwanej”, w którym przedstawiła dodatkową argumentację podkreślając m. in., że wadliwe świadectwo pracy wydane jej przez pozwaną uniemożliwiło jej uzyskanie zasiłku dla bezrobotnych przez okres 180 dni.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego, apelacja powódki jest częściowo zasadna, w tej części, w której powódka domagała się sprostowania świadectwa pracy. Mianowicie, Sąd Okręgowy nie podzielił oceny prawnej Sądu pierwszej instancji, co do treści zapisu w świadectwie pracy powódki z dnia 8.02.2017 r. Sąd Okręgowy ocenił, iż nie ma przeszkód prawnych, aby w przypadku rozwiązania stosunku pracy przez pracownika, w trybie art. 55 par. 1¹ kp umieścić zapis w świadectwie pracy z powołaniem się na ten przepis. Przywołana przez Sąd Rejonowy regulacja zawarta w art. 55 par. 3 kp, iż rozwiązanie umowy o pracę z przyczyn określonych w par. 1 i par. 1¹ pociąga za sobą skutki, jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem umowy przez pracodawcę za wypowiedzeniem, nie stanowi przesłanki do dokonania zapisu w świadectwie pracy, iż umowa o pracę uległa rozwiązaniu za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę.

Przepis ten bowiem mówi wyraźnie o skutkach prawnych zastosowanego art. 55 par. 1¹ kp, co nie jest równoznaczne z koniecznością dokonania zapisu, że wypowiedzenie umowy o pracę zostało dokonane przez pracodawcę. W przypadku powódki, zawarty w pkt 3 zapis w świadectwie pracy oprócz stwierdzenia „za wypowiedzeniem przez pracodawcę” zawiera przytoczenie podstawy prawnej art. 52 par. 2 kp. Zapis ten jest sprzeczny wewnętrznie. Posługiwanie się nim w obrocie prawnym mogłoby nastroczać wątpliwości. Przepis ten jest jednym z elementów konstrukcji przepisu art. 52 dotyczącego rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Zatem pozostawienie w świadectwie pracy zapisu pkt 3 w takiej formie, byłoby wadliwe. W świetle powyższych wywodów nie ma żadnych przeszkód, aby w pkt 3 świadectwa pracy wskazać rzeczywistą przyczynę i podstawę prawną rozwiązania stosunku pracy. Dlatego też Sąd Okręgowy uznał, iż konieczna jest zmiana wyroku Sądu I instancji w tej części poprzez jednoznaczny zapis co do trybu rozwiązania stosunku pracy powódki z pozwaną.

Odnośnie żądania apelacji o zasądzenie kwoty odszkodowania od pozwanej na rzecz powódki na podstawie art. 56 par. 1 kp, stwierdzić należy, iż ustalenia Sądu Rejonowego jak i ocena prawna tego żądania, były prawidłowe. Sąd ten zasadnie bowiem przyjął, że oświadczenie woli powódki złożone pozwanej w dniu 3.02.2017 r. o rozwiązaniu z nią umowy o pracę w trybie art. 55 par. 1¹ kp było skuteczne bez względu na to, czy istniały uzasadnione podstawy rozwiązania umowy o pracę w tym trybie. Niedopuszczalne było działanie pozwanej, która w reakcji na działanie powódki złożyła jej oświadczenie woli o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę w trybie art. 52 par. 1 pkt 1 kp. W świetle regulacji prawnych zawartych w kodeksie pracy w oddziale VI, tj. od art. 56 par. 1 kp do 61² par. 2 kp, nie ma prawnych podstaw, aby powódka domagała się odszkodowania zarówno w związku z rozwiązaniem przez nią umowy o pracę w trybie art. 55 par. 1¹ kp ani też z art. 56 par. 1 kp, który to przepis dotyczy roszczenia związanego z faktem rozwiązania stosunku pracy przez pracodawcę z pracownikiem w trybie natychmiastowym. Jeszcze raz należy, podkreślić, iż oświadczenie woli pozwanej wobec powódki w tym przedmiocie było bezskuteczne. Dlatego też apelacja w tym zakresie podlegała oddaleniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy z mocy art. 386 par. 1 kpc i 385 kpc orzekł jak w sentencji.